

XIX.

B e t æ n n i n g

over

Udkast til Lov om Felttillæg, Cantonnementstillæg og Diæter m. v. ved Hæren.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 9de Januar 1869)

Da de hidtil gjældende Bestemmelser om Udbetaling af Diæter og Cantonnementstillæg (Ceirtillæg) træde ud af Kraft den 1ste April 1869, maa det ansees nødvendigt, at en Lov, hvorved disse Forhold nærmere ordnes, udfommer inden den nævnte Tid. At Udkastet gaar ud paa samtidig at træffe nye Bestemmelser for Felttillæg og Feltudrustningshjælp, billiger Udvalget af de samme Grunde, som det i lignende Retning har fremført i Betænkningen over Lovforslaget om Sotillæg.

Derimod kan Udvalget ikke følge Udkastet, forsaavidt det gaar ud paa at lægge Lønningen til Grund for Beregningen af de forskellige Tillæg. Deels finder man det uønsket og uhensigtsmæssigt at have den Mangfoldighed af Sætter, som derved fremkommer, og deels vil man paa denne Maade ikke kunne afspaae Størrelsen af Tillægene efter de forskellige Hensyn, som formeentlig bør tages i Betragtning.

Det forekommer Udvalget begrundet, at der tilstaaes Læger, Dyrlæger, Haandværkere og Spillemand, under Fraværelse fra Garnisonen, et noget større Tillæg, end det tillægges de med dem Ligelønnede, idet deres Lønning er fastsat med særligt Hensyn til, at de under sædvanlige Forhold kunne tjene Noget ved privat Erhverv; men man kan dog ikke tilraade at gaae saa vidt i denne Henseende, som Udkastet foreslaaer, nemlig at forhøje Tillæget til det Dobbelte.

Ministeriet har ikke troet ganske at kunne forelade det hidtil fulgte Princip, for Underofficerernes Vedkommende at lade Familiens Stor-

relse faae Indflydelse paa Beregningen af Tillæget, og foreslaaer derfor (§§ 3 og 11) et overordentligt Tillæg for gifte Underofficerer med 3 eller flere Børn. Ved Søværnet har man imidlertid aldeles forladt dette Princip, og i intet andet Tilfælde er det bevaret. Udvalget troer derfor, at det er rigtigst ogsaa i nærværende Tilfælde at komme ganske bort dertil, og naar der hensees til den Forbedring i Underofficerernes Stilling, som er en Folge af Loven af 25de Juli 1867, og man derhos ved Fastsettelsen af Tillæget tager tilbørligt Hensyn til den Betydning, som denne Klasse har for vort Forsvarsvæsen, da troe vi ikke, at der vil kunne reises Betænkelighed imod at gaae den af os antydede Vej. Det er vistnok utvivlsomt rigtigst, at det Formynderskab, som Staten hidtil har udøvet over de Paaagjældende med Hensyn til Indgaaelsen af Ægteskab, bliver hævet; men jo meer man forlader de gamle Regler i denne Henseende, jo meer maa det ansees som en Selsølgelse, at den omhandlede Ret til Understøttelse bør bortfalde.

Da det hverken synes begrundet i og for sig eller stemmer med Lønningsloven eller med de Motiver, der ledsagede Forslaget til den, at betragte Stykker i de aarlige Døvelsesleire som staaende paa Feltfod, har man stillet det fornødne Forslag til en Forandring i Udkastet i denne Henseende.

Det har været bragt paa Bane i Udvalget, hvorvidt man ikke istedetfor at tilstaae Feltudrustningshjælp kunde forhøje Felttillæget med et paasende Beløb. Derved vilde man